

підприємством не пізніше п'яти днів після виплати заробітної плати працівникам підприємства [2].

Разом з тим не зважаючи на закріплені на законодавчому рівні права та обов'язки суб'єктів професійно-технічної освіти залишається не вирішеним коло питань, що стосуються безпосередньо потреби у посиленні взаємодії центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, соціальних партнерів, роботодавців та професійно-технічних навчальних закладів щодо розв'язання проблем функціонування і розвитку професійно-технічної освіти.

Оптимальним варіантом розв'язання проблеми є об'єднання зусиль центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та об'єднань профспілок, організацій роботодавців, наукових установ, навчальних закладів, спрямованих на:

забезпечення належної якості професійно-технічної освіти шляхом впровадження у навчальний процес державних стандартів з конкретних професій нового покоління, інформаційно-комунікаційних технологій, оснащення новим обладнанням, устаткуванням та технікою професійно-технічних навчальних закладів, видання сучасних підручників та наочних посібників з професійно-теоретичної підготовки;

оперативність прийняття управлінських рішень щодо професійно-технічної освіти та її фінансового забезпечення;

оптимізацію мережі професійно-технічних навчальних закладів шляхом утворення на їх базі сучасних навчальних закладів, орієнтованих на підготовку кваліфікованих робітничих кадрів для задоволення потреб економіки держави та ринку праці.

Здійснення зазначених заходів дасть змогу забезпечити комплексну модернізацію професійно-технічної освіти, що підвищить професійно-кваліфікаційний рівень робітників та сприятиме їх соціальному захисту.

Список використаної літератури:

1. Про професійно-технічну освіту : Закон України від 10 лютого 1998 року № 103/98-ВР // Відомості Верховної Ради України, 1998, № 32. Ст.215.
2. Про затвердження Порядку надання робочих місць для проходження учнями, слухачами професійно-технічних навчальних закладів виробничого навчання та виробничої практики : затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 7 червня 1999 року №992.
3. Про затвердження Державної цільової програми розвитку професійно-технічної освіти на 2011-2015 роки : затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2011 року № 495 // Офіційний вісник України. Ст. 1463. - С.91.

Принципи права, як фактори формування психологічної культури юриста

Мозоль Н.І. - завідувач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Можна сказати, що принципи права - це своєрідна система координат, у межах якої розвивається право, і одночасно вектор, що визначає напрямок його розвитку. Принципи служать нормативними основами права (позитивними зобов'язаннями), що покладені в його зміст, виступають, як орієнтири його формування, відображають його сутність і основні його зв'язки, які реально існують у правовій системі. У принципах зосереджений світовий досвід розвитку права, досвід цивілізації.

Принципи права є плодом багатовікового розвитку людства, результатом осмислення закономірностей розвитку суспільства в цілому, втіленням демократичних і гуманістичних традицій, що формуються у процесі раціонального взаємозв'язку особи

юриста і вимог, що висуваються професією, зумовлюючи напрямки правотворчої, правозастосовної та іншої юридичної діяльності.

Багато з принципів, що вироблені в минулому, увійшли в законодавчі акти, конкретизуються в юридичній праці, використовуються в судовій практиці, окремих юридичних професіях, навичках і прийомах, при використанні знань у різних ситуаціях, у процесі спілкування, при вирішенні конфліктів тощо.

Психологічна культура юриста ґрунтується на відповідних принципах права та виконує певні функції у юридичній практиці. Це такі принципи:

гуманізму - реалізуються через повагу і захист основних прав людини;

юридичної рівності - відбивається в принципах єдності прав і обов'язків, а також взаємної відповідальності держави й особи;

свободи - реалізується через можливості вибору суспільного ладу і форми правління, варіанта поведінки тощо;

законності - реалізується у виданні законів, які відповідають праву, суворому виконанню приписів законів усіма громадянами і посадовими особами;

справедливості - реалізується через пропорційність вкладеного й отриманого в усіх формах життєдіяльності людини і їх правового забезпечення.

Говорячи про властивості принципів права - вони можуть бути направляючими, визначати психологічну культуру юриста.

Так, важливе місце в юридичній діяльності посідає психологічна культура юриста. Психологічна культура, якою повинен володіти юрист, передбачає розвиток високих особистісних душевних якостей. Юристові треба постійно вдосконалювати свої знання з психології з тим, щоб забезпечувати рівновагу між внутрішніми і зовнішніми психічними процесами, що, звичайно, впливає на зміст професійної діяльності.

Психологічна культура юриста, на вірець, досить вагома. Адже йдеться про вміння юриста працювати з людьми, зберегти себе як моральну особистість. Тому, принципи права можна назвати ціннісним стрижнем у психологічній культурі юриста.

Список використаної літератури:

1. Кобець О. В. Професіографічний аналіз діяльності суб'єктів правозастосовної діяльності / О. В. Кобець // Проблеми освіти: Наук.-метод.зб. К.: Наук.-метод.центр вищої освіти - 2004.-Вип.38. С.280-286.

2. Основи загальної юридичної психології: навчальний посібник для студентів юридичних спеціальностей вищ. навч. закл. / Н.Р. Бобечко, І.І. Когутич, В.П. Бойко та ін.; за ред. В.Т. Нора. - К.: ІнЮре, 2014. - 280 с.

3. Психологія: підручник для студентів вищих навч. закл. / Т.Б. Партико, С.Л. Грабовська, А.О. Вовк та ін.; за заг. ред. Т.Б. Партико. - К.: ІнЮре, 2014. - 664 с., табл. 4, рис. 34

Проблеми взаємодії норм міжнародного права з нормами національного права

Камінська Н.В. - професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор

У взаємозв'язку і взаємодії міжнародного і внутрішньодержавного права визначна роль відводиться державі. Дане питання дозволяє виокремити два аспекти або процеси. По-перше, у створенні та розвитку внутрішньодержавного права держава стверджує і розширює своє верховенство, суверенітет. По-друге, у створенні та розвитку норм міжнародного права держава обмежує свій суверенітет, оскільки створювані норми міжнародного права містять не тільки права, але й обов'язки, і відповідальність держав. Тобто роль і завдання, розв'язувані при цьому кожною державою, далеко не однозначні, іноді навіть протилежні, водночас це неминучі процеси.